

Οι περιπέτειες των νεαρών αυταδέλφων Κρανιάδων στο Άγιο Όρος (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1RjRfKt>]

Στις 18 του Οκτώβρη πήγαν στην Σιμωνόπετρα, όπου τους κράτησαν για δύο μήνες περίπου, αφού έδωσαν στον πατέρα τους κάποιες εργασίες για να εξοικονομήσει τα προς το ζήν. Εις ανάμνηση της εκεί παραμονής τους το μοναστήρι τους χάρισε μια εικόνα της Παναγίας, την οποία με λαχτάρα και δάκρυα εναγκαλίσθηκε ο νεαρός Μάρκος, γράφοντας όπισθεν την ημερομηνία αυτή, την οποία ουδέποτε διέγραψε μέχρι τέλους της ζωής του από το δικό του μυαλό. Γιόρτασαν τα Χριστούγεννα με μεγάλη θλίψη και πολλή προσευχή. Μάρκος και Χριστοφόρος, γονατιστοί στην δωρηθείσα εικόνα της Παναγίας, ζητούσαν απεγνωσμένα βοήθεια.

Πηγή: asceticexperience.com

Τα παιδικά τους στόματα δεν έψαλλαν ύμνους, δοξολογίες, τροπάρια κ.τ.λ., διότι ήσαν μικροί και δεν τα γνώριζαν, αλλά ο Μάρκος μονολογούσε: «Εμείς που δεν ακούσαμε τα παραμύθια της μάνας, που δεν έβαλε το μάγουλό της στο μέτωπό μας για να δει αν έχουμε πυρετό, που δεν μας σκέπασε στο κρύο και ποτέ δεν μας τάισε, το ξέρεις εσύ Παναγιά μου, που την έχεις εκεί πάνω, βοήθα μας, βοήθα μας», ενώ σκουντούσε τον δεκάχρονο Χριστοφόρο, που ήταν δίπλα του γονατιστός, και του έλεγε με αυστηρό ύφος: «Εσύ να λες, “σκέπασέ μας, Παναγιά μου”, συνέχεια και χωρίς να σταματάς». Προσωπικά πιστεύω, ότι τέτοιες στιγμές συναισθηματικής φόρτισης, αθώας πνευματικής ανάτασης και παιδικής κατάνυξης, είναι αδύνατον να μην έφθαναν στην Βασίλισσα των Ουρανών. Έτσι, αφού πέρασαν τα Χριστούγεννα, παίρνοντας μαζί τους τα λιγοστά πράγματά τους, την Εικόνα και την ελπίδα τους στην Παναγία, αναχώρησαν εκ νέου σε αναζήτηση τόπου να εγκατασταθούν.

Η Μονή Ξηροποτάμου τους φιλοξένησε για πολύ λίγο καιρό, λόγω του γνωστού προβλήματος της ηλικίας του Χριστοφόρου. Οι εκεί Πατέρες τους συμβούλευσαν μάλιστα να επισκεφθούν την Μονή Μεγίστης Λαύρας, διότι εκεί ήσαν πολλοί συμπατριώτες τους Μυτιληνιοί, που ίσως τους έβρισκαν κάποια λύση στο επείγον πρόβλημά τους.

Ξανά και πάλι στο γνωστό τους δρόμο, της μοναξιάς, της ταλαιπωρίας και της

σωματικής και ψυχικής εξάντλησης. Ο μικρός Χριστοφόρος τα είχε εντελώς χαμένα. Δεν μπορούσε η αγγελική δεκάχρονη ψυχούλα του να καταλάβει, γιατί παντού τους έκλειναν την πόρτα. Στο χωριό μου λένε ότι, όταν αναστενάζει και κλαίει ένα παιδί, κλαίει και ο Ουρανός. Και ο μικρός Χριστοφόρος συχνά έκλαιγε και αναστέναζε και, για να μην τον βλέπουν, σκούπιζε με την ανάποδη του χεριού του και με το μπαλωμένο του μανίκι τα μουσκεμένα του μάγουλα.

Πήραν το μακρύ μονοπάτι, που οδηγεί στην Λαύρα, και σε οποίο μοναστήρι έβρισκαν κατά την διαδρομή τους κτυπούσαν την πόρτα. Δυστυχώς το Κουτλουμούσι, η Ιβήρων, η Φιλοθέου και η Καρακάλου δεν τους δέχθηκαν για τον ίδιο λόγο πάντοτε: Αγένειος ο μικρός. Στην Μονή Καρακάλου ο σεβαστός ηγούμενος Κοδράτος ηθέλησε να τους κρατήσει, αλλά με την αυστηρή προϋπόθεση τον μικρό δεκάχρονο Χριστοφόρο να τον έστελναν σε ένα κάθισμα της Μονής υπό την επιστασία του πατρός Παύλου, μέχρι να ενηλικιωθεί. Ο πατέρας τους, αν και γνώριζε ότι ο μικρός Χριστοφόρος ήταν πολύ αδύναμος σαν οργανισμός και από τις κακουχίες φιλάσθενος, εν τούτοις δέχθηκε, διότι είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον ενάρετο ιερομόναχο Παύλο, ο οποίος αργότερα έγινε και ηγούμενος της Ιεράς Μονής. Τελικά τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν έτσι, διότι η Σύναξη της Μονής μετέβαλε την γνώμη της την τελευταία στιγμή.

Η ανακούφισή τους κράτησε πολύ λίγο. Έτσι για μια ακόμη φορά, στις 16 Ιανουαρίου του 1928, μια παγωμένη χειμωνιάτικη μέρα, το μεσημέρι, πήραν τον δρόμο για την Λαύρα. Πέρασαν από τα κελλιά του Τιμίου Σταυρού, του Αγίου Αρχαγγέλου και του Αγίου Αρτεμίου, στο οποίο μάλιστα ήταν Ρώσοι μοναχοί, που με σπαστά ελληνικά τους είπαν: «“Κρέκο”, ώρα περάσει, σκοτάδι, που παιδιά πας;». Πήγανε και στο κελλί του Αγίου Δημητρίου, όπου και εκεί δεν τους κράτησαν.

Γενάρης μήνας, η ημέρα μικρή και το κρύο υπερβολικό. Γέροντας και παιδιά εξαντλημένα από την οδοιπορία, την φοβερή παγωνιά και την πείνα, δεν είχαν βρει μέρος διανυκτέρευσης και το ηλιοβασίλεμα πλησίαζε απειλητικά. Μαύρες σκέψεις πλάκωσαν την καρδιά του γερο-Κωνσταντίνου. Μεγάλη η απογοήτευσή του. Η θλίψη και οι ευθύνες του τον έκαναν ράκος. Μετά δυσκολίας έσερνε τα παγωμένα του πόδια. Είχε να αισθανθεί έτσι από τον καιρό του χαμού της γυναίκας του. Συνεργούντος δε και του πονηρού, που σπείρει αμφιβολίες, που φέρνει την απελπισία και την απόγνωση στον άνθρωπο, το μυαλό του ξεστράτισε για λίγο. Σκέφθηκε ότι, εάν μείνουν έξω, σίγουρα θα πεθάνουν και οι τρεις τους, είτε από το πολύ κρύο είτε από τα άγρια ζώα που τριγυρίζουν την νύχτα στο δάσος. - Σημειωτέον ότι το μονοπάτι περνούσε μέσα από πυκνό και δυσκολόβατο δάσος με άγρια ζώα-.

Πήρε την απόφαση σιωπηρά και, ενώ βάδιζαν ο ένας πίσω από τον άλλο, με πρόφαση ότι γλιστρά στο μονοπάτι, πλησίασε, πήρε το παγωμένο χεράκι του μικρού Χριστοφόρου ανάμεσα στο δικό του, πλησίασε κοντά στον Μάρκο και προχωρώντας άρχισε να τους μιλά για την πεθαμένη μανούλα τους. Τους έλεγε διάφορα, ότι είναι ένα αστέρι του ουρανού, ότι τους βλέπει που περπατούν, ότι τους αγαπά υπερβολικά και να μή φοβούνται τον θάνατο, διότι εκεί ψηλά στον ουρανό θα είναι όλοι μαζί της και για πάντα. Τα λόγια του συγκίνησαν τις αθώες ψυχούλες τους, διότι την ορφάνια της μάνας τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να την αντικαταστήσει. Λόγια φρικτά και μόνο στο άκουσμα για μας τους μεγάλους. Λόγια παρηγοριάς και παραμυθιού όμως για τα ορφανά.

[Συνεχίζεται]